

Personne ne devrait être assis seul

Par Gerrit W. Gong
du Collège des douze apôtres

Senki nem ül egyedül

Gerrit W. Gong elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Conférence générale d'octobre 2025

Vivre l'Évangile de Jésus-Christ, c'est aussi accueillir tout le monde dans son Église rétablie.

A Jézus Krisztus evangéliuma szerinti élethez hozzátartozik az is, hogy mindenki számára helyet készítünk az Ő visszaállított egyházában.

I.

Depuis 50 ans, j'étudie la culture, y compris la culture de l'Évangile. J'ai commencé par les biscuits chinois (fortune cookies).

Dans le quartier chinois de San Francisco, les dîners de la famille Gong se terminaient par un biscuit chinois et une citation pleine de sagesse, comme, par exemple : « Un voyage de mille lieues commence toujours par un premier pas. »

Quand j'étais jeune adulte, je faisais des biscuits chinois. Muni de gants blancs en coton, je pliais et façonnais ces biscuits ronds tout juste sortis du four.

À ma grande surprise, j'ai appris qu'à l'origine, les biscuits chinois ne faisaient pas partie de la culture chinoise. Pour différencier les cultures chinoise, américaine et européenne en matière de biscuits chinois, j'ai recherché ces derniers sur plusieurs continents, comme on procéderait pour localiser un incendie de forêt. Les restaurants chinois de San Francisco, Los Angeles et New York servent des biscuits chinois, mais ce ne sont pas ceux que l'on trouve à Pékin, Londres ou Sydney. Seuls les Américains fêtent la journée nationale du biscuit chinois. Seules les publicités chinoises proposent des « biscuits chinois américains authentiques ».

Les biscuits chinois sont un exemple simple et amusant. Mais le même principe de comparaison des pratiques dans différents contextes culturels nous permet de distinguer la culture

I.

Ötven éve tanulmányozom a kultúrát, beleértve az evangéliumi kultúrát is. Szerencsesütit-kezdtem.

San Francisco kínai negyedében a Gong család vacsorái szerencsesütitel fejeződtek be és valamilyen bölcs mondással, mint az, hogy „egy több ezer mérföldes utazás egyetlen lépéssel kezdődik”.

Fiatal felnőtt koromban szerencsesütitet készítettem. Fehér pamutkesztyűben hajtogattam és gyömöszöltem megfelelő alakúra a sütőből frissen kivett forró, kerek sütitket.

Meglepő volt számomra, amikor megtudtam, hogy a szerencsesüti eredetileg nem része a kínai kultúrának. A kínai, az amerikai és az európai szerencsesüti-kultúra különbségeit keresve több földrészen is utánanéztem a szerencsesütnék – éppen úgy, ahogyan egy erdőtüz háromszögeléséhez is több helyszínre van szükség. San Franciscóban, Los Angelesben és New Yorkban szerepel a kínai éttermek kínálatában a szerencsesüti, de Pekingben, Londonban vagy Sydney-ben nem. Csak az amerikaiak ünneplik a nemzeti szerencsesütinapot. Csak kínai hirdetésekben szerepelnek „eredeti amerikai szerencsesütit”.

A szerencsesüti egy szórakoztató, egyszerű példa. Azonban a szokások eltérő környezetekben végzett összehasonlításának ugyanezen elve segíthet nekünk az evangéliumi kultúra jellegze-

de l'Évangile. Et maintenant, le Seigneur nous donne de nouvelles occasions d'apprendre la culture de l'Évangile à mesure que les prophéties liées aux allégories du Livre de Mormon et aux paraboles du Nouveau Testament s'accomplissent.

II.

Partout, les gens se déplacent. Les Nations Unies recensent 281 millions de migrants internationaux. Ce nombre représente 128 millions de personnes de plus qu'en 1990 et trois fois plus que les estimations de 1970. Un nombre record de convertis rejoignent l'Église de Jésus-Christ des Saints des Derniers Jours partout dans le monde. Chaque jour de sabbat, des membres et des amis de l'Église originaires de 195 pays et territoires se réunissent dans 31 916 assemblées de l'Église, et parlent 125 langues différentes.

Récemment, en Albanie, en Macédoine du Nord, au Kosovo, en Suisse et en Allemagne, j'ai vu de nouveaux membres accomplir l'allégorie de l'olivier du Livre de Mormon. Dans Jacob 5, le Seigneur de la vigne et ses serviteurs fortifient les racines et les branches de l'olivier en rassemblant et en greffant ensemble celles provenant de divers endroits. Aujourd'hui, les enfants de Dieu se rassemblent en Jésus-Christ ; le Seigneur nous offre un moyen naturel remarquable d'étendre la plénitude de son Évangile rétabli.

Pour nous préparer au royaume des cieux, Jésus raconte les paraboles des conviés et du festin de noces. Dans ces paraboles, les invités présentent des excuses pour ne pas venir. Le maître demande alors à ses serviteurs d'aller « promptement dans les places et dans les rues de la ville » et d'amener « les pauvres, les estropiés, les aveugles et les boiteux ». Spirituellement, cela nous représente tous.

Les Écritures déclarent :

« Toutes les nations sont invitées » à « un souper de la maison du Seigneur ».

« Préparez le chemin du Seigneur [...] pour que son royaume aille de l'avant sur la terre, pour que les habitants de la terre le reçoivent et soient préparés pour les jours à venir. »

De nos jours, les personnes invitées au souper du Seigneur viennent de tous les horizons et de toutes les cultures. Nous faisons en sorte

tességeivel is. Most pedig az Úr új lehetőségeket kínál az evangéliumi kultúra megismerésére, miközben beteljesednek a Mormon könyve allegóriáinak és az Újszövetség példázatainak a proféciái.

II.

Az emberek mindenütt mozgásban vannak. Az ENSZ 281 millió nemzetközi migránsról számolt be. Ez 128 millióval több ember, mint 1990-ben, és háromszor annyi, mint az 1970-es becslések. Mindenhol rekordszámban találnak rá a megtértek Az Utolsó Napi Szentek Jézus Krisztus Egyházára. Minden sabbatnapon 195 származási országból és területről érkezett egyháztagjaink és barátaink gyűlnek össze 31 916 egyházközösségekben. 125 nyelven beszélünk.

A közelmúltban Albániában, Észak-Macedóniában, Koszovóban, Svájcban és Németországban voltam a tanúja annak, ahogyan az új egyháztagok beteljesítik az olajfa Mormon könyve-beli allegóriáját. A Jákób 5-ben a szőlőskert Ura és a szolgálói megerősítik az olajfa gyökereit és ágait is azáltal, hogy összegyűjtik és beoltják egybe a különböző helyekről származókat. Napjainkban Isten gyermekei egyként gyűlnek össze Jézus Krisztusban; az Úr figyelemre méltó természetes eszközt kínál ahhoz, hogy kiterjesszük az Ő visszaállított evangéliumának az általunk megélt teljességét.

Felkészítendő minket a menny királyságára, Jézus elmondja a nagy vacsora és a menyegző példázatait. Ezekben a példázatokban a meghívott vendégek kifogásokat találnak ki, hogy ne kelljen részt venniük. A gazda azt az utasítást adja a szolgálóinak, hogy „eredj[enek] hamar a város utcáira és szorosaira” és „az utakra és a sövényekhez”, behívva a szegényeket, a csonkákat, a sántákat és a vakokat. Lelki értelemben ezek mi vagyunk, mindegyikünk.

A szentírás leszögezi:

„[M]inden nemzetet meghívunk” „az Úr házána j l elkészített vacsoráj[ra]”.

„Készítsétek elő az Úrnak útját..., hogy királysága előrehaladhasson a földön, hogy annak lakói befogadhassák azt, és felkészülhessenek az eljövendő napokra”.

Napjainkban az Úr vacsorájára meghívottak minden helyről és kultúrából érkeznek. Idősek és fiatalok, gazdagok és szegények, helyiek és nem-

que nos assemblées reflètent nos collectivités, qu'elles soient régionales ou internationales, jeunes ou âgées, riches ou pauvres.

En tant que chef des douze apôtres, Pierre a vu le ciel s'ouvrir et a eu la vision d'une « grande nappe, attachée par les quatre coins [...] où se trouvaient [toutes] les créatures de la terre ». Pierre a enseigné : « En vérité, je reconnais que Dieu ne fait point acception de personnes. [...] En toute nation celui qui craint [le Seigneur] et qui pratique la justice lui est agréable. »

À travers la parabole du bon Samaritain, Jésus nous invite à nous rapprocher les uns des autres et de lui dans son auberge, à savoir son Église. Il nous invite à être de bons voisins. Le bon Samaritain promet de revenir et de récompenser ceux qui prennent soin des personnes hébergées dans son auberge. Vivre l'Évangile de Jésus-Christ c'est aussi faire de la place pour tous dans son Église rétablie.

Faire « de la place dans l'hôtellerie » (ou l'auberge dans notre cas) signifie que « personne ne devrait être assis seul ». Lorsque vous venez à l'église et que vous voyez quelqu'un assis seul, je vous invite à le saluer et à vous asseoir à ses côtés. Il se peut que cela ne fasse pas partie de vos habitudes. Cette personne peut avoir une apparence ou une façon de parler différentes des vôtres. Mais, comme le dirait un biscuit chinois : « Un voyage d'amitié et d'amour au sein de l'Évangile commence par un premier 'bonjour' et par s'asseoir à côté de quelqu'un. »

« Personne ne devrait être assis seul » signifie également que personne ne doit être seul émotionnellement ou spirituellement. Je suis allé avec un père au cœur brisé rendre visite à son fils. Des années plus tôt, le fils était ravi à l'idée de devenir diacre. À cette occasion, sa famille lui avait acheté sa première paire de chaussures neuves.

Mais à l'église, les diacres se sont moqués de lui. Ses chaussures étaient neuves, mais pas à la mode. Gêné et blessé, le jeune diacre a déclaré qu'il n'irait plus jamais à l'église. J'ai toujours le cœur brisé pour lui et sa famille.

Sur les routes poussiéreuses menant à Jéricho, chacun d'entre nous a été ridiculisé, humilié et blessé, peut-être méprisé ou maltraité. Et, à des degrés divers d'intention, chacun d'entre nous a également ignoré, n'a pas vu ou entendu, voire délibérément blessé quelqu'un d'autre. C'est justement parce que nous avons été blessés et

zetsköziek – az egyházi közösségeinket hasonlóvá tesszük a helyi közösségeinkhez.

A fő apostol, Péter, látta, amint a menny megnyílik, és feltárul egy látomás, benne „egy nagy lepedő, négy sarkánál fogva felkötve...: melyben valának mindenféle... állatok”. Péter ekképpen tanított: „Bizonyynal látom, hogy nem személyválogató az Isten; hanem minden nemzetben kedves ő előtte, a ki [az Urat] féli és igazságot cselekszik.”

Az irgalmas szamaritánus példázatában Jézus arra hív minket, hogy jöjjünk egymáshoz és Őhöz a fogadójába – az Ő egyházába. Hív minket, hogy legyünk jó felebarátok. Az irgalmas szamaritánus megígéri, hogy visszatér, és fizet a fogadójában lévőkről való gondoskodásért. A Jézus Krisztus evangéliuma szerinti élethez hozzátartozik az is, hogy mindenki számára helyet készítünk az Ő visszaállított egyházában.

A „hely a vendégfogadóban” lelkülete magában foglalja azt is, hogy „senki nem ül egyedül”. Amikor eljöttök istentiszteletre, és megláttok valakit, aki egyedül van, megtennétek, hogy köszöntök neki és mellé ültök? Lehet, hogy nálatok nem ez a szokás. Lehet, hogy az illető másként néz ki vagy beszél, mint ti. És természetesen, ahogyan azt egy szerencsesütiben olvashatnánk: „Az evangéliumi barátság és szeretet utazása az első köszönéssel és azzal kezdődik, hogy senki nem ül egyedül.”

A „senki nem ül egyedül” azt is jelenti, hogy érzelmileg vagy lelkileg sem ül senki egyedül. Egy összetört szívű apával tartottam a fia meglátogatására. Évekkel korábban a fiú izgatottan várta, hogy új diakónus legyen. Az alkalomra a családja megvette neki az első pár új cipőjét.

Az istentiszteleten azonban a diakónusok kinevették. A cipője új volt, de nem volt divatos. Szégyenében és megbántottságában az ifjú diakónus azt mondta, hogy soha többé nem fog istentiszteletre járni. A szívem még mindig sajog érte és a családjáért.

A Jerikóba vezető poros utakon mindegyikünknek volt már része abban, hogy kinevették, megszégyenítették és sérüléseket szerzett, talán még abban is, hogy megvetették vagy bántalmazták. És – eltérő mértékű szándékossággal – mind-egyikünk vett már semmibe, nem látott vagy hallott meg, netán tudatosan okozott sérülést is

que nous avons blessé autrui que Jésus-Christ nous amène tous à son auberge. Dans son Église, et grâce à ses ordonnances et ses alliances, nous nous rapprochons les uns des autres et de Jésus-Christ. Nous aimons et sommes aimés, nous servons et sommes servis, nous pardonnons et sommes pardonnés. Souvenez-vous que « si grands soient nos maux [Jésus] peut les guérir ». Les fardeaux terrestres s'allègent. La joie de notre Sauveur est réelle.

Dans 1 Néphi 19, nous lisons : « Oui, [ils] foulent aux pieds jusqu'au Dieu d'Israël lui-même [...], ils le méprisent. [...] C'est pourquoi ils le flagellent, et il le souffre ; et ils le frappent, et il le souffre. Oui, ils crachent sur lui, et il le souffre. »

Mon ami, le professeur Terry Warner, dit que le Christ n'a pas été jugé, flagellé, frappé et que l'on ne lui a pas craché dessus de manière occasionnelle, uniquement pendant sa vie dans la condition mortelle. La manière dont nous nous traitons les uns les autres, en particulier les personnes qui ont faim, qui ont soif ou qui sont exclus, correspond à la manière dont nous le traitons lui.

Dans son Église rétablie, nous sommes tous meilleurs lorsque personne n'est assis seul. Ne nous contentons pas de faire des concessions ou de tolérer. Au contraire, accueillons, reconnaissons, aidons et aimons sincèrement chacun. Que chaque ami, chaque sœur et chaque frère ne soit pas un étranger ou une étrangère, mais de nouveau chez lui ou chez elle.

Aujourd'hui, beaucoup se sentent seuls et isolés. À cause des réseaux sociaux et de l'intelligence artificielle, nous sommes parfois en manque de proximité et de contact humain. Nous voulons entendre la voix de chacun. Nous voulons éprouver un sentiment d'appartenance authentique et ressentir de la gentillesse.

Il existe de nombreuses raisons pour lesquelles nous avons l'impression de ne pas être à notre place à l'église et, pour parler au sens figuré, d'être assis seuls. Nous nous préoccuons peut-être de notre accent, de nos vêtements ou de notre situation familiale. Il se peut que nous nous sentions inadéquats, que nous sentions la cigarette, que nous aspirions à la pureté morale, que nous ayons rompu avec quelqu'un et que nous nous sentions blessés et gênés, ou que nous soyons préoccupés par telle ou telle règle de l'Église. Nous sommes peut-être célibataires, divorcés ou

másoknak. Jézus Krisztus pontosan azért hoz mindannyiunkat az Ő fogadózába, mert sérüléseket szereztünk és okoztunk. Az Ő egyházában, valamint az Ő szertartásain és szövetségéin keresztül, mi egymáshoz és Jézus Krisztushoz jövünk. Szeretetet adunk és szeretetet kapunk, szolgálunk és minket szolgálnak, megbocsátunk és megbocsátást nyerünk. Kérlek, ne feledjétek: „meggyógyít a menny minden földi bajt”; a földi terhek könnyebbülnek – Szabadítónk öröme valóságos.

Az 1 Nefi 19-ben ezt olvassuk: „[M]ég Izráel igazi Istenét is lábuk alá tapossák...; semmibe veszik... [T]ehát megostorozzák, és ő eltűri, és megütik, és ő eltűri. Igen, leköpdösik, és ő eltűri”.

Barátom, Terry Warner professzor azt mondja, hogy az ítélkezés, megostorozás, megütés és leköpdösés nem alkalmi cselekedetek voltak, amelyek kizárólag Krisztus halandó élete során történtek. Az, ahogyan bánunk egymással – különösen azokkal, akik éheznek, akik szomjaznak, akik egyedül maradtak –, úgy bánunk Ővele.

Az Ő visszaállított egyházában mindannyian jobbak vagyunk, amikor senki nem ül egyedül. Ne csak egyszerűen helyet adjunk vagy elviseljünk! Őszintén fogadjunk be, ismerjünk el, részesítsünk szolgálattételben, szeressünk! Egyetlen barát, nővér, fivér se legyen jövevény vagy idegen, hanem legyen olyan, mint egy otthonra lett gyermek!

Ma sokan magányosnak és elszigeteltnek érzik magukat. A közösségi média és a mesterséges intelligencia oda vezethet, hogy vágyjuk az emberi közelséget és az emberi érintést. Hallani akarjuk egymás hangját. Hiteles összetartozást és kedvességet akarunk.

Számos oka lehet annak, amiért úgy érezzük, hogy nem illünk be az egyházba – hogy képletesen szólva egyedül ülünk. Aggaszthat a kiejtésünk, az öltözetünk, a családi helyzetünk. Talán kevésnek érezzük magunkat; dohányszagot árasztunk; erkölcsi tisztaságra áhítozunk; szakítottunk valakivel, és sérültek, zavarodottak vagyunk; aggaszt ez vagy az az egyházi eljárásrend. Lehet, hogy egyedülállók, elváltak, özvegyek vagyunk. A gyermekeink zajosak; nincsenek gyermekeink. Nem szolgáltunk missziót vagy korán tértünk haza. És még sorolhatnánk.

veufs. Nos enfants sont bruyants ou nous n'avons pas d'enfants. Nous n'avons pas fait de mission ou nous sommes rentrés prématurément. La liste est longue.

Mosiah 18:21 nous invite à nous lier les uns aux autres dans l'amour. Je nous invite à moins nous inquiéter, à moins juger, à être moins exigeants envers autrui et, lorsque cela est nécessaire, à être moins durs envers nous-mêmes. Nous ne bâtissons pas Sion en un jour. Mais chaque « bonjour », chaque geste chaleureux, nous rapproche de Sion. Faisons davantage confiance au Seigneur et choisissons joyeusement d'obéir à tous ses commandements.

III.

D'un point de vue doctrinal, dans le foyer de la foi et la communauté des saints, personne n'est assis seul grâce à l'alliance qui nous lie à Jésus-Christ.

Joseph Smith, le prophète, a enseigné : « C'est à nous qu'il appartient de voir la gloire des derniers jours, d'y participer et de la faire avancer. Cette gloire est 'la dispensation de la plénitude des temps', [...] où les saints de Dieu seront rassemblés de toutes les nations, familles et peuples. »

« [Dieu] ne fait rien qui ne soit pour le profit du monde [...] afin d'attirer tous les hommes [et femmes] à lui. [...]

« Il les invite tous à venir à lui et à prendre part à sa bonté [...] et tous sont pareils pour Dieu. »

La conversion à Jésus-Christ exige que nous nous dépouillions de l'homme naturel et de la culture du monde. Comme l'a enseigné Dallin H. Oaks, nous devons renoncer à toute tradition et pratique culturelle contraire aux commandements de Dieu et devenir des saints des derniers jours. Il a dit : « Tous les membres de l'Église de Jésus-Christ des Saints des Derniers Jours partagent une culture unique de l'Évangile, des valeurs, des espérances et des pratiques communes. » La culture de l'Évangile comprend la chasteté, l'assistance hebdomadaire à l'église et le fait de ne pas consommer d'alcool, de tabac, de thé, ni de café. Elle comprend l'honnêteté et l'intégrité. Elle comprend la notion que nous progressons dans l'Église, sans monter ni descendre dans la hiérarchie.

J'apprends énormément des membres fidèles et de nos amis de tous les pays et de toutes les

AMóziás 18:21 arra kér minket, hogy szeretetben fonjuk össze a szívünket. Én arra kérem magunkat, hogy kevesebbet aggódalmaskodjunk, kevesebbet ítélkezzünk, kevesebbet követeljünk másoktól – és ha szükséges, akkor legyünk kevésbé szigorúak önmagunkkal. Nem egy nap alatt hozzuk létre Siont. Azonban minden egyes „szia”, minden kedves gesztus közelebb hozza Siont. Bízunk jobban az Úrban, és válasszuk örömmel minden parancsolatának a betartását!

III.

Tanbéli értelemben a hit háza népében és a szentek közösségében senki nem ül egyedül, köszönhetően a szövetséges összetartozásnak Jézus Krisztusban.

Joseph Smith próféta ezt tanította: „[R]ánk maradt az, hogy lássuk, részt vegyünk benne, és segítsük az utolsó napi dicsőség előrehaladását, »az idők teljességének rendjét...« [...] [A]mikor Isten szentjei összegyűjtetnek egybe minden nemzetből és nemzetségből és népből és nyelvből.”

Isten „semmit nem tesz, ami ne a világ javára lenne..., hogy mindenembert magához vonzzason. [...]

[Ő]mindannyiukat hívja, hogy jöjjenek hozzá és részesüljenek a jóságából...; és mindegyforma Istennek”.

A megtérés Jézus Krisztusban megköveteli tőlünk, hogy levetközzük a természetes embert és a világi kultúrát. Amint azt Dallin H. Oaks elnök tanítja, fel kell adnunk minden olyan hagyományt és kulturális szokást, amely ellenkezik Isten parancsolataival, és utolsó napi szentekké kell válnunk. Így fogalmaz: „Létezik egy egyedi evangéliumi kultúra, az értékek és elvárások és szokások olyan összessége, amelyben Az Utolsó Napi Szentek Jézus Krisztus Egyháza minden tagja osztozik.” Az evangéliumi kultúra magában foglalja a nemi erkölcsösséget, az istentisztelet heti látogatását, a tartózkodást az alkoholtól, a dohánytól, a teától és a kávétól. Magában foglalja a becsületességet és a feddhetetlenséget; annak a megértését, hogy az egyházi tisztségekben előre, nem pedig felfelé vagy lefelé haladunk.

Minden országban és kultúrában tanulok a hithű egyháztagoktól és barátoktól. A szentírát-

cultures. L'étude des Écritures dans plusieurs langues et du point de vue de différentes cultures approfondit ma compréhension de l'Évangile. Les différentes manifestations des vertus chrétiennes approfondissent mon amour et ma compréhension de mon Sauveur. Nous sommes tous bénis lorsque nous établissons notre identité culturelle, comme l'a enseigné le président Nelson, comme étant celle d'un enfant de Dieu, d'un enfant de l'alliance et d'un disciple de Jésus-Christ.

La paix de Jésus-Christ nous est destinée personnellement. Récemment, un jeune homme m'a demandé avec sincérité : « Frère Gong, puis-je encore aller aux cieux ? » Il se demandait s'il pourrait un jour être pardonné. Je lui ai demandé son nom, je l'ai écouté attentivement, je l'ai invité à parler à son évêque et je l'ai serré dans mes bras. Il est reparti avec de l'espoir en Jésus-Christ.

J'ai mentionné ce jeune homme dans un autre contexte. Plus tard, j'ai reçu une lettre anonyme qui commençait ainsi : « Frère Gong, ma femme et moi avons élevé neuf enfants [...] et avons fait deux missions. » Mais « j'ai toujours pensé que je n'irais pas au royaume céleste [...] parce que les péchés que j'ai commis dans ma jeunesse étaient très graves ! »

La lettre se poursuivait ainsi : « Frère Gong, lorsque vous avez raconté comment ce jeune homme avait retrouvé l'espoir d'être pardonné, j'ai été rempli de joie et j'ai compris que moi aussi je pouvais être pardonné. » La lettre se terminait ainsi : « Maintenant, je commence même à m'apprécier ! »

Notre sentiment d'appartenance grâce aux alliances s'approfondit à mesure que nous nous approchons les uns des autres et du Seigneur dans son auberge. Le Seigneur nous bénit tous lorsque personne n'est assis seul. Et qui sait ? La personne assise à côté de nous deviendra peut-être notre meilleur ami, comme le dirait un biscuit chinois. Je prie humblement que nous trouvions et fassions de la place pour le Seigneur, et les uns pour les autres, au souper de l'Agneau. Au nom sacré de Jésus-Christ. Amen.

sok több nyelven és kulturális szemszögből való tanulmányozása elmélyíti az evangélium megértését. A krisztusi tulajdonságok különböző megnyilvánulásai elmélyítik azt, ahogyan szeretem és értem a Szabadítót. Mindannyian áldottak vagyunk, amikor úgy határozzuk meg a kulturális önazonosságunkat, amint azt Russell M. Nelson elnök tanította: Isten gyermekeként, a szövetség gyermekeként, Krisztus tanítványaként.

Jézus Krisztus békessége személyesen nekünk van szánva. Nemrégiben egy fiatal férfi őszintén megkérdezte: „Gong elder, még mindig a mennybe juthatok?” Azon tűnődött, hogy valaha is bocsánatot nyerhet-e. Megkérdeztem a nevét; figyelmesen meghallgattam; megkértem, hogy beszéljen a püspökével; és megöleltem. Jézus Krisztusba vetett reménységgel távozott.

Egy másik alkalommal aztán említést tettem erről a fiatalemberről. Később kaptam egy névtelen levelet, amely így kezdődött: „Gong elder, a feleségemmel kilenc gyermeket neveltünk fel... és két missziót szolgáltunk.” Mégis „mindig úgy éreztem, hogy nem mehetek majd be a celestialis királyságba..., mert az ifjúkori bűneim annyira súlyosak voltak.”

A levél így folytatódott: „Gong elder, amikor arról beszéltem, ahogyan a fiatalember szert tett a bűnbocsánat reményére, engem öröm töltött el, és kezdtem rájönni, hogy talán én is [megbocsátást nyerhetek].” Majd így zárult a levél: „Már kedvelem is magamat!”

A szövetség általi összetartozás elmélyül, amikor egymáshoz jövünk az Ő fogadójában. Az Úr mindannyiunkat megáld, amikor senki nem ül egyedül. És ki tudja? Talán az lesz a szerencsés meglepetés, hogy aki mellettünk ül, a legjobb barátunkká válik. Alázatosan imádkozom, hogy találjunk és készítsünk helyet – úgy Neki, mint egymásnak a Bárány vacsoráján. Jézus Krisztus szent nevében, ámen.